

ZPRAVODAJ 20. ROČNÍKU SETKÁNÍ DIVADELNÍ, HUDEBNÍ, TANEČNÍ, LITERÁRNÍ, VÝTVARNÉ A JINÉ ALTERNATIVY
PRAHA PARDUBICE BRNO

Apolena Vanišová a Petr Krusha – Carlos Be: Zavřeno kvůli soukromého večírku

PONDĚLÍ 30. 9.

Rock Café

DEN TROCHU JINÉHO POLITICKÉHO UMĚNÍ

20:00 Divadlo Mimotaurus: Sedmého dne Premiéra

Establishmentem pronásledovanému básníkovi se dostane privilegia odkrýt děsivou skutečnost. Mezi námi žijí bytosti stvořené v den, kdy Bůh měl podle biblického mýtu odpočívat. A jak by také mohl? Je třeba klestit a prořezávat, stříhat a porážet. Jestliže je vám přes čtyřicet a nemáte z té doby zrovna čisté svědomí, máte se čeho bát. Tedy pokud jste člověk. Horor z doby Husákovy normalizace. Temné divadlo na hranici žánrů: loutky, činohra, výtvarné a multimediální prostředky.

REŽIE: LDDT, **FILMOVÉ SEKvence:** Markéta Jindřichová, **SCÉNOGRAFIE:** Dominik Tesař, **ŽIVÁ HUDBA:** Marek Vojtěch. **HRAJÍ:** Dominik Tesař, Jan Vejražka.

ÚTERÝ 1. 10.

INSCENACE, ČI INSTALACE?

od 12:00 Alfred ve dvoře – C. Maldonado, B. Lacktorin, K. Fojtíková a J. Serran: The Stranger Gets a Gift Service

Art service pro jednoho diváka (každou hodinu je vpuštěn jeden divák, Malý a Velký sál, předchozí objednání nutné: 721 445 082, the.stranger.gets.a.gift@gmail.com)

Umělkyně, z rozličných oborů, vytvořily tři na sobě nezávislé (ale souběžně probíhající) performance/instalace – Amuleto, Interruptor a Reminiscencia, které Uživatel může na vlastní kůži zakusit.

18:00 a 20:30 Galerie Trafo (vždy pro pětadvacet diváků)

Apolena Vanišová a Petr Krusha – Carlos Be: Zavřeno kvůli soukromého večírku.

„Prší krávy. A uvnitř domu se všechno děje tak poklidně. Zdá se, jako by světlo cestovalo pomaleji. Skutečnost se zkroutí, otřeše a sesune se z ní balící papír, který ji obklopoval. Padá, aby odhalil, že existuje pouze relativnost. Naše relativnost.“

Apolena Vanišová a umělecká skupina Antena představují závěrečnou část triptychu divadelních her Carlose Be. V instalaci Zavřeno kvůli soukromému večírku (která vznikla podle hry Prší krávy) tentokrát opouštějí příběhy jedinců ztracených v neutěšeném světě a nahlížejí do soukromí obyčejného manželského páru, do oken usedlé venkovské domácnosti.

KONCEPT, REŽIE: Apolena Vanišová a Petr Krusha, **PŘELOŽIL:** Petr Gojda. **HRAJÍ:** Dora Bouzková, Halka Třešňáková a Petr Gojda. ●

BYTOVÝ DIVADLO JE MAZEC

Šlo to ráz na ráz. Napsal jsem Petru Krušelnickému mejl, jestli se sejdeme v mé oblíbené kavárně na Vltavský. Napsal, že je mu jedno, kdy a kde, jen že tuhle kavárnu rád nemá, že má špatnou akustiku... a tak jsme se sešli v hospodě třetí cenové poblíž jeho téměř domovského Alfreda ve dvoře. Dali jsme si s Krushou pivo a povídali si o divadle, o Carlosovi Be, o grantech a zase o divadle. Přišel sám, bez Apoleny Vanišové, což ji prý zamrzelo. Proto se jí tu chci veřejně omluvit – bulvární deníky bohužel o vztazích mezi alternativními umělci mlčí, a tak až před dveřmi hospody jsem zjistil, že jsou partnery nejen pracovně. Jinak bych ji byl na tenhle dýchánek také pozval...

Jakej máte s Apolenou vztah k festivalu ...příští vlna/next wave...? Vim, že jste docela stáli o to, aby se váš poslední projekt Zavřeno kvůli soukromému večírku objevil v jeho programu...

Ten hlavní důvod, proč jsme to chtěli na next wave udat, je, že next wave je, nebo by měl být festivalem, kde se prezentují nový směry a nově pohled na divadlo a nám vlastně vyšla premiéra do doby festivalu. My to hrajeme jenom čtyřikrát, protože to je v rámci galerijního prostoru Třafačky, takže je to takhle omezený a přišlo by nám líto, kdyby to nebylo uvedeno ještě v rámci divadelního festivalu.

Ty už jsi vlastně na nextce byl s projektem Anna 2V2A...

A s Valentýnem ještě, což byl taky Carlos Be... myslím si, že je to dobrá příležitost ukázat to jinému, festivalovému publiku než jenom těm známejm, protože většinou se tady akce orientují právě mezi známejma.

Řekni mi, proč je vlastně Zavřeno kvůli soukromému večírku uváděno jako instalace, a ne jako inscenace?

Původní plán byl udělat to jako instalaci v Bohnicích v Prádelně – to je obrovské v uvozovkách sakrální prostor, ale po nějakých neshodách, který tady nebudu líčit, jsme museli hledat jinde, až jsme našli tadyten prostor v Třafačce. My jsme to chtěli koncipovat víc jako výtvarnou instalaci, pojmutou do výtvarně, objektama... původně jsme měli myšlenky nafukovací stromy a různý takový věci a zároveň jsme to chtěli propojit s živou akcí, takže pro nás je to takový zajímavý skloubení, ale nebylo vůbec jednoduchý to najít – postavit scénografii, která by zároveň fungovala jako výtvarná instalace a zároveň to vytvořit tak, aby do toho v jakékoli čas mohl přijít herec nebo performer a využít to pro tu věc.

Takže jsme hodně vycházeli ze scénáře. Většina těch věcí, který obsahuje ta výtvarná instalace, tak vychází z toho textu nebo příběhu. Zajímalo nás vytvořit tu atmosféru beze slov, jenom čistě v tom obrazovém vjemu.

Tahle kombinace pevného textu a velmi důkladný vizuální složky je třeba vidět ve Valentýnovi. Bude to podobný?

My jsme s Apolenou vytvořili takovej tvůrčí tým, který takhle funguje právě už od Valentýna. Tam je právě ta pěkná kombinace mezi mnou a Apolenkou, protože Apolenka pracuje s textem, vychází z textu a já vycházím s píší z tý obrazový představy. Líbí se mi, že se to vždycky někde setká a vznikne ten tvar. Co se týče třeba toho Valentýna, tak tam jsem Apolenu poprosil, aby mi vybrala text. Rád zkouším něco novýho, baví mě prolínat různý směry. Nechci zabrousit do nějakýho stereotypu a dělat ty věci podobně, kde nemá žádný vývoj, baví mě experimentovat, hrát si s těma věcmama a ten text mě začal hrozně bavit. Určitě teď budu dělat něco bez textu, ale ten text mě baví. Je to takový pěkný doplnění a to tomu dodá ten příběh. Já jsem předtím pracoval spíš na nějakým abstraktním pocitu a vjemu a tydlety řeči... no a ten text tomu právě dodává jasnější směr a příběh.

Neláká tě napsat vlastní text a ten si pak posvým zpracovat?

Na to asi nemá. Na to jsou jiný lidi. Vod toho je Carlos Be. Apolenu do toho tlačím, že by něco měla napsat. Ta taky říká, že na to nemá. Ale ať to zkusí, žejo.

A český autory? Teď jsi dělal Carlose, ale co český dramaticí?

Nikoho neznám. Na činohru vůbec nechodím. Dělal jsem s Morávkem v Klicperáku. Jsem mu dělal asisetnta, tam jsem byl malej pejsek, který přicmrndával, chodil na zkoušky a když řekl Morávek udělej jim tam něco, tak jsem jim tam něco udělal. Tam mě bavil ten přístup Morávka, jak s tím textem pracuje. Nebo některý věci od Pitínskýho jsou vizuální a pěkný vizuálně. A textově... tak jasně, je to Čechov, taky dobrý text v podstatě. Ale já nemám rád to činoherní herectví.

Pracujete tedy s texty španělského dramatika Carlose Be a v současné době se dá mluvit o jakýmsi zakončení triptychu ve vašem podání. Měl výběr těch textů nějakou vnitřní vývojovou logiku, nebo byl ten výběr čistě náhodnej?

My jsme začali teda tím Valentýnem, kde Apolena reagovala na to, že chci text a našla ho vyloženě pro mě a mně se líbil, ale je to iniciativa Apoleny, protože si tenhle triptych udělala jako téma na státní zkoušky.

Carlos je úžasnej člověk. My jsme se s ním párkrát setkali – byli jsme letos v létě s Apolenou zkoumat, jak pracují v tom Španělsku. Viděli jsme jejich skupinu The Zombie Company, dělali bytové představení v Madridu, viděli jsme dvě, a byl to teda nářez. Řek bych mnohem větší nářez než Valentýn. Tam je to ještě zajímavý v tom, že to bylo vlastně nelegální divadlo a je to cejtít ještě tou avantgardou. Byl to hodně silnej zážitek.

A tys dělal někdy bytové divadlo?

Já jsem dělal kdysi dávno s Halkou Třešňákovou u ní v bytě v nějakých devadesátých letech a tam vlastně začaly moje

Projekt Zavřeno kvůli soukromému večírku

představení Kocour. Což byly dneska už legendární představení. Kdo mě zná, tak zná určitě Kocoura. Ta atmosféra bytu mě hodně baví a určitě bych si to chtěl ještě někdy zkusit.

Ty teda v tom posledním projektu nehraješ a nehrál jsi ani předtím na Damu v tom druhým Carlose Be - Všechno nejlepší, Pheobe Zeitgeist...

Tohleto bylo taky z iniciativy Apoleny, bylo to její diplomový představení snad. Ona našla právě ten kultovní komiks z šedesátých let Pheobe Zeitgeist a požádala Carlose Be, aby jí na to napsal scénář, takže to nebylo tak, že by Carlos Be měl scénář, ale psal ho přímo pro ty herce.

Takže ty ses teda úplně vzdal svého hereckého angažování se v těchhle věcech, nebo míniš ještě hrát?

Já jsem tam tvořil hlavně světla, dělal jsem ten lightdesign a dělal jsem hudbu. O herectví zatím neuvažuju. Moje tvůrčí práce, když jsem na jevišti... já si myslím, že to má být vždycky tak, když má člověk chuť. A jak jsem říkal, že chci vždycky zkusit něco nového, tak mi trvá delší dobu, než dostanu nějaký nápad a tu šťávu jít do něčeho a něco udělat. Někdy to je za rok, někdy za dva, někdy za čtyři roky...

Ale tak teď mám nějaký nápady, chtěl bych zkusit Svěcení jara, což je docela legrace - nad Svěcením jara přemejšlim třeba rok, už mám dokonce udělaný nějaký náskry scén, a letošní téma next wave je Svěcení jara - všichni najednou dělaj Svěcení jara...

A Antena? Funguje vůbec ještě Antena? Já možná ani nepochopil, jak to s tou Antenou vlastně je...

To nechápe hodně lidí... Antena vznikla kdysi dávno, kdy jsem ještě pracoval s Helene Kvint, která pracuje s téma ženského, dělá různý ženský představení tady v Alfredu. S tou jsme založili Antenu. Pak jsme se rozešli, jak profesionálně, tak vztahově, a Antena mi prostě zůstala a já pod ní vystu-

puju, když dělám hudební akce nebo spíš audiovizuální akce. Takže tady v těch věcech, jako teď v Trafačce a Phoebe Zeitgeist, kde vstupuju zvukově, se uznávám spíš jako Antena.

A co Anna 2V2A?

Letos taky připravuju Annu. To mě oslovil Vladimír 518, protože se mnou chtěl vždycky něco dělat a s Davidem Vrbíkem a nakonec je to tak, že oni dělaj svůj sólový projekt a já toho třetího pak budu dělat svůj projekt, jinou Annu. Já tomu vždycky říkám Anna 2V2A nambr něco, takže teď to bude nějaká jedenáctka. A bude to spíš takový improvizovaný klaunský magický číslo.

To je dobrý, takže pokaždý je to o něčem jiným... já jsem právě přemejšlel, jestli tam zas budeš mít nějaký monitory, počítače, věháesky...

Monitory tam budu mít taky, jednu projekci budu mít a uvidim... já na tom teď pracuju, připravuju to vyloženě pro ten večer.

A vystupuješ někdy přímo jako hudebník? Jako dýdžej třeba? Nebo spíš jako performer?

Spíš tak. Já jsem teď dlouho nic nedělal, pracoval jsem jako technik v divadle, necelý čtyři roky jsem žil v Berlíně a pak jsem se vrátil do Prahy a v NoDu jsem dělal noisový festivaly. Lidi, co jsem poznal v zahraničí, jsem zval sem a tady jsem dělal týdenní setkání noisovejch umělců z Evropy, tak tam jsem něco hrál a občas jednou za dva roky si někde zahrāju. Teď bych měl s Jeníkem Burianem zahrát v Café v lese v listopadu, 5.11., to taky vůbec nevím, co budu hrát... jo, já to prostě neberu nijak vážně, myslím, že lidi, když maj chuť to dělat, tak ať to dělaj. Ale za hudebníka se nepovažuju, dělal jsem hudbu pro francouzskýho tanečníka, vyloženě hudbu pro představení a občas mě někdo takhle požádá, ale hudebník nejsem...

Řekni mi ještě jak to bylo ze zkoušením těch věcí od Carlose Be.

Na Valentýna jsme třeba neměli ani korunu. Tejden jsme zkoušeli v Plzni na tom předměstí někdy v únoru nebo březnu. Tejden ve zkušebně, tam jsme spali bez oken v zimě, prostě jsme tam tejden zkoušeli a pak jsme to jeli odehrát. U Prší krávy byl zas problém s tím prostorem. Nebylo vůbec jednoduchý ho aplikovat pro diváka. To jsou dva hrozně dlouhý úzký koridory, takže tam jsme využili přenos obrazu z jedny poloviny na druhou a rozdělení diváků na muže a ženy. Tam dochází k takový intimitě, že třeba ženská část publika nevidí tu ženu s chlápem na druhý straně a slyší jenom, jak ji bije. Takže je na představě diváka si dokreslit ten příběh. Na všem vlastně děláme s Apolenou, ona rozumí tomu textu a společně řešíme ten prostor a hlavně ty technický věci, ty řeším já, protože já rozumím těm kamerám... říkám, jaký jsou možnosti, jaký možnosti nejsou.

Ty máš docela velkou zálibu v těch starejch audiovizuálních věcech, jako jsou věhásky a podobně...

No já jsem dlouho neměl peníze, nemám je ani teď, jo... a v Berlíně jsem začal s feedbackama, videofeedbacky, audiofeedbacky a teď už teda mám počítač, ale mám ty materiály, který jsem dělal kdysi dávno v tom analogu, tak je mám sice zdigitalizovaný, ale je to pořád analog, a proto Anna – analog, že jo. A ty 2V2A to jsou prostě dve videa do dvou videjí, přenos videa do audia.

S tím už jsi začal tenkrát při zakládání Anteny?

Tam čoveče ještě ne, tam jsme hodně experimentovali v ty době, třeba byla novinka použít projekci na scéně. To mě třeba hrozně mrzelo, že když se podíváš v těch devadesátých letech na představení a mělš tam projekci a nějakýho tanečníka nebo herce, tak jsi většinou koukal na tu projekci a ne na toho živýho fyzickýho herce. A my jsme se právě snažili to skloubit dohromady, aby oba ty fenomény – fyzické pohyby a médium – splynuly dohromady. O to se vlastně snažim dodneška, aby to všechno fungovalo jako velké celek.

Nenapadlo vás s Apolenou, že byste udělali nějaký večer, kde byste dali všechny tři Carlosy po sobě, předvést ten projekt v celku?

Hele, jednak by to bylo strašně drahý a bylo by to strašně obtížný, sehnat všechny herce, některý odjeli do světa snad... prostě organizačně by to bylo strašně složitý. Kdyby mi dal někdo sto tisíc, tak řeknu jo, není problém...

Nějaký granty, to asi nepomáhá...

Já jsem takovej člověk, kterej granty moc nepodává. Apolena určitě nějaký peníze takhle získala, třeba na ty Krávy jsme dostali něco od školy. Ale za mě – já moc granty neuznávám. Nechci říct, že jsem naivní člověk, ale myslim si, že ty věci jdou dělat i zadarmo. Když člověk chce, tak tu věc udělá, ať to stojí, co to stojí. Jako třeba ten Valentýn... Je samozřejmě něco jinýho, když pracuju sám a když pracuju s někým. Když pracuju s někým, tak ty peníze potřebuju, abych mu zaplatil, abych ho motivoval. Taky teď ještě nemám rodinu, až ji budu mít, tak určitě ty prachy budu muset nějak shánět. A sám pak chci bejt zaplacený za to hraní. Jako dobře, dělám to zadarmo, nechci žádný granty, ale pak když to hraju, tak chci bejt zaplacený... což je snad normální. I když tady v Čechách ty měřítká placení umělců jsou tak mizerný, že...

Dominik Melichar

OHLÉDNUTÍ ZA UPLYNULÝMI DNY

CIZINCI VE SLUŽBÁCH UMĚNÍ

Druhý, zahajovací večer festivalu ...příští vlna/next wave... patřil vernisáži výtvarně-divadelního projektu s názvem *The Stranger Gets a Gift Service*, který bude možné navštívit v divadle Alfred ve dvoře v dnech 1.–3. října.

Vychází z myšlenky pojetí umění jako určitého druhu služeb zprostředkovávajícího zákazníkovi výjimečnou osobní zkušenost. Každý návštěvník si bude moci vybrat prohlídku jedné ze tří částí, například podle míry abstrakce, interaktivity nebo jazykové výbavy. Performace/instalace **Reminiscencia** probíhá v angličtině a pracuje převážně se zvukovými podněty, jejichž účelem je vyvolat či modifikovat vzpomínky a pocity na ně navázané. Spuštění těchto impulsů doprovází odemykání zamčených dveří, pomyslných příhrádek naší mysli. Jazykově bezbariérový **Interruptor** přináší zkušenost vizuální komunikace, v níž je projev a výsledný obraz ovlivněn jak virtuálním prostředím, tak i zásahy druhého subjektu. **Amuleto**, probíhající v češtině, je vizuální instalace zaměřená na hmatové vjemy. Týká se především způsobu, jakým se vztahujeme k různým předmětům a vede nás k odhalení nových významů a vytvoření vizuálního příběhu.

Autorkou koncepce je v Čechách žijící mexická umělkyně **Cristina Maldonado**. Kromě ní se při návštěvě instalací můžete setkat i s výtvarnicemi-performerkami **Bethany Lacktorin**, **Kateřinou Fojtíkovou** nebo **Jessicou Serran**. Během zahájení každá z dam krátce pohovořila o své části projektu a umožnily obecenstvu vyzkoušet si Reminiscenci a Interruptor tak trochu nanečisto, protože následné prohlídky jsou koncipovány jako intimní umělecký prožitek pro jednoho uživatele. Organizačně náročnější Amuleto bude k vidění až od úterního uvedení. Během vernisáže byl promítán záznam z průběhu výzkumu a březnového uvedení, kdy se projekt nacházel ve stadiu „work in progress“. Na úvodní část večera navázala párty s mexickými pochoutkami a salsou.

V rámci festivalu se může jednat o vlašťovku předznamenávající přítomnost mnohojazyčných projektů, neboť v případě *The Stranger Gets a Gift Service* probíhala převážná část prezentace v anglickém jazyce a nabídnuta byla i španělština.

Barbora Karešová

HAPPY BIRTHDAY, MR. PRESIDENT

Energetické zdroje, industrializace a otázka lidské existence. Tři zásadní faktory našeho „tady a teď“ se staly tématem site-specific inscenace *Ropa*, závěrečné části čtyřdílného cyklu *Cesty energie*. Divadelní projekt, koncipovaný Miroslavem Bambuškem a Ewanem McLarenem, zarámoval širokospektrální obraz vybraných zdrojů do industriálních prostor, kterým divadelní prostředky dodávají zcela nový rozměr. Imaginární ropný vrt v Automatických mlýnech v Pardubicích koresponduje s českou historií z období Rakousko-Uherska, kdy ve „městě perníků“ vznikla rafinérie na zpracování haličské ropy.

Ropa je síla a plyn je moc. Nebo naopak? Východní postkomunistický stát těží z útrob matky Země obojí, takže na pořadí koneckonců zase tak nezáleží. Diktátorský prezident (Leoš Noha) stalinistické myšlení, manýry ani totalitní poli-

The Stranger Gets a Gift Service FOTO: PEPA DVORACEK

tiku nezměnil. Proč by to také dělal, když proti jeho moci neexistuje páka – tedy kromě existenční závislosti na vodě. Příjmy z prodeje ropy vyschlé studny nenaplní, maximálně jimi můžete zacpat ústa lidu nebo zástupci mezinárodní organizace na ochranu lidských práv Bruno Koníčkoví z demokratické, leč mocensky zcela bezvýznamné České republiky. Ale bez vody nepřežije ani diktátor. Řešení? Vyvraždit část lidstva. Na nějakou dobu bude dost vody pro všechny. A v zubožené zemi není rozpoutání válečného konfliktu zase takový problém. Bída dělá z lidí zvířata a boj proti terorismu platí za mezinárodně uznávaný důvod.

V úvodu Ropy se symbol světla rodí z lůna Země jako prezidentův zlý sen o žhavém bohatství. Slabou chvílkou přebíjí vědomí moci: tatíčkovská shovívavost ve veřejném projevu, oslavný průvod či rozdávání stravenek lidu, o jehož osudu mezitím rozhoduje hlavní manažer těžbařské společnosti John (Tomáš Jeřábek) prostřednictvím telefonů v kruhovém velině. Za nejzdařilejší scénu první části lze asi považovat prezidentovo jednání s Bruno Koníčkem. Diktátorovu samolibou nadřazenost a předstíranou bodrost (Gothaj rovná se Gott High!, české písničky o koníčcích, pivo) střídá kategorické odmítání diskuze o lidských právech, přerušované úplatky a výhrůžkami („Místo osmi jste dali čtyři, my nezapomínáme.“). Ani pamětníci z řad diváků dozajista nezapomněli.

Škoda, že v celkovém vyznění působí první polovina inscenace didakticky. Ropu jako surovinu připomínají materiály použité na výrobu scény, spuštěný motor, plastická operace pikolíka (Tomáš Bambušek) a dokonce prezidentova milénka, plastikami udržovaná herečka (Jakub Čermák), která poučuje diváky o využití ropy a vzápětí demonstruje svou inte-

Miroslav Bambušek: Ropa

ligenci výstupem „Happy Birthday, Mr. President“ á la Maryline Monroe. Naléhavost tématu naopak podtrhuje efektní práce se světly a hlasitá dunivá hudba, rezonující ve stěnách průmyslové haly.

Druhá část se odehrává za noční tmy ve venkovním prostoru a nabízí velkou industriální podívanou. Asfaltové prostranství a okolní cihlové budovy ožívají ve fascinující stínohře, které vévodí zautomatizovaný kyvadlový pohyb obrovitého stínu ropné věže jako všemohoucí temný Bůh. Připomíná kladívkový pochod z The Wall od Pink Floyd. Z Automatických mlýnů se stává mlýnek na maso.

Na stěně jedné z budov visí ve výšce zhruba pěti metrů funkční umyvadlo, odosobněný důkaz civilizace. PET lahve spojují v přeneseném významu ropu s vodou, drátěný plot svět mocných a bezmocných rozděluje. K těm druhým patří Anna (Halka Třešňáková) i Bruno, odklizený prezidentem na revizní cestu. Nepsaný ortel smrti vymění v kritické chvíli za roli rukojmího. Třetí světová válka je na spadnutí, nastává apokalypsa v lidských vztazích. Vysátou zemi symbolizuje hořící slovo GAIA. Poslední slovo, to, které bude na konci.

Doprovodná hudba Vladimíra Franze reflektuje dění prostřednictvím srozumitelně interpretovaných hudebních stylů a nasazením jednotlivých nástrojů. S blížícím se koncem nastupují smyčce, závěr zpečetí varhany. Herci zažívají syrovost prostředí na vlastní kůži, dokáží ji transformovat do svého výkonu a předat divákům.

Modlili jsme se k přírodě. Modlili jsme se k bohům. Je na čase, modlit se k ropě? Nebo se máme raději pomodlit za nás?

KOMPLETNÍ PROGRAM FESTIVALU

STŘEDA 2. 10.

DEN NA PLNÉ OPRÁTKY

od 12:00 Alfred ve dvoře – C. Maldonado, B. Lacktorin, K. Fojtíková a J. Serran: The Stranger Gets a Gift Service

Art service pro jednoho diváka (každou hodinu je vpuštěn jeden divák, Malý a Velký sál, předchozí objednání nutné: 721 445 082, the.stranger.gets.a.gift@gmail.com)

Umělkyně, z rozličných oborů, vytvořily tři na sobě nezávislé (ale souběžně probíhající) performance/instalace – Amuleto, Interruptor a Reminiscencia, které Uživatel může na vlastní kůži zakusit.

The Stranger Gets a Gift Service

20:00 Studio Hrdinů – Jan Horák a Michal Pěchouček: Citový komediant *Premiéra*

Proč Julius Fučík? Protože se jeho osud specificky dotýká témat hrdinství a mučednictví, které jsou pro český svéráz něčím nepatřičným. Fučík a jeho mýtus prošel několika interpretacemi a lze bez nadsázky říct, že byl jediným českým mučedníkem dvacátého století, tedy tím „glorifikovaným“ a nakonec i odvrženým. Komunisté po nástupu k moci vytvořili obludný fučíkovský mýtus a z jeho vdovy udělali nástroj agitace.

REŽIE: Jan Horák a Michal Pěchouček, **HUDBA:** Dominik Gajarský, **SCÉNOGRAFIE:** Michal Pěchouček, **KOSTÝMY:** Andrijana Trpkovič. **HRAJÍ:** Stanislav Majer, Petr Šmíd, Dana Poláková, Tereza Hofová. **Po představení křest soundtracku k inscenaci**

ČTVRTEK 3. 10.

DEN AUDIOVIZUÁLNÍCH PERFORMANCÍ

od 12:00 Alfred ve dvoře – C. Maldonado, B. Lacktorin, K. Fojtíková a J. Serran: The Stranger Gets a Gift Service

Art service pro jednoho diváka (každou hodinu je vpuštěn jeden divák, Malý a Velký sál, předchozí objednání nutné: 721 445 082, the.stranger.gets.a.gift@gmail.com)

Umělkyně, z rozličných oborů, vytvořily tři na sobě nezávislé (ale souběžně probíhající) performance/instalace – Amuleto, Interruptor a Reminiscencia, které Uživatel může na vlastní kůži zakusit.

20:00 Studio Hrdinů (Malý sál) – Vladimír 518 a David Urbík: Můj pes má hlad

Speciálně pro festival připravené vystoupení kombinující žánry koncertu a divadelní performance. Audiovizuální projekt sdružení SPAM si jako materiál bere skladby z několika posledních Vladimírových desek, rozkládá je a následně znovu skládá do nového tvaru. Tímto procesem tak testují analogie i odlišnosti klubového a divadelního prostředí. To vše za doprovodu videa, laseru, světél a tanečníků (Jana Vrána a Palo Kršiak).

Vytvořeno speciálně pro festival.

21:30 Studio Hrdinů (Velký sál) – Petr Krusha: 2A2V n.11

Další série synchronní audiovizuální instalace. S využitím dnes už zastaralé technologie VHS, kde se přenáší v analogovém prostředí 2 video signály do 2 audio signálů. Ve videu se využívá rytmických sekvencí černobílých horizontálních čar jako automatické notáže pro audio sekvence (kolem 50 Hz), ze kterých vzniká velké spektrum zvuků zmixovaných v ambientnoise. Doprovázena performance Petra Krushy.

PÁTEK 4. 10.

Studio Hrdinů
DEN POCT

20:00 Velký sál – M. O. Štědroň: Udílení Poct festivalu ...příští vlna/next wave...

Slavnostní udílení Poct festivalu, tentokrát pod taktovkou Miloše Orsona Štědroňe, uvádí Jiří Štrébl. Objeví se songy z Kabaretu Ivan Blatný, Kabaret Hašek, Tony D. a Divadlo Gočár.

ŽIVÁ HUDBA: Pavel Fiedler – saxofon, Jan Švamberg – bicí, M.O.Š. – klavír. **VYSTUPUJÍ:** Alena Bazalová, Jiří N. Jelínek, Eva Velická.

21:30 Velký sál – Koncert Iamme Candlewick

Iamme Candlewick se věnuje hudbě od útlého dětství, své zásadní hudební zkušenosti ale získala především v posledních letech na cestách po celém světě. To se odráží i v konceptu jejího debutového alba I am you: „Celý projekt připomíná cestovní deník a reflektuje poslední dva roky mého života, které jsem strávila na cestách světem vnějším i vnitřním. Teče v něm řeka Ganga, zuří sněhová bouře u hranic Kanady, voní čerstvě posekané pole na jihu Evropy, já se v něm někdy schovávám pod palmou a jindy běžím strání a vždycky potkávám spřízněné duše a učím se žít.“

Písničkářka vstoupila do obecnějšího povědomí svým koncertním vystoupením na pražském magistrátě, kdy přítomným zastupitelům zazpívala požadavky na změnu pravidel pro pouliční umění (tzv. busking) v hlavním městě. „Principem pouličního hraní je moment, ve kterém se právě nacházíte. Stojíte na ulici všanc počasí, městu a momentální náladě kolemjdoucích i sebe sama a snažíte se něco sdělit. Mně se na hraní na ulici nejvíce líbí motiv tuláctví a hledačství,“ říká Iamme. Spolu s kolegy z iniciativy Buskerville se jí pak v minulém roce opravdu podařilo podmínky pro pražské buskery změnit a přiblížit tak naši metropoli světovým standartům.

DJ's Rádía 1 až do rána

SOBOTA 5. 10.

Studio Hrdinů

DEN NEXT

16:00 Malý sál – Open Stage / Divalo La'My / Vanda**Z. Hutařová: Centrifuga Hadr**

Autorská hra se zabývá se tématem „útěku“, pojednává o lidech, kteří spěchají, kteří utíkají, aniž by často věděli proč a kam. Ukazuje společnost, která se obává vybočit z již zavedeného systému a tak jen naučeně využívá klasických schémat chování, komunikačních klišé a točí se ve víru stereotypů.

SCÉNÁŘ a REŽIE: Vanda z. Hutařová, **DRAMATURGIE:** Lenka Smrčková.

17:30 Malý sál – Veronika Dombrovská: Postel Premiéra**Jedna herečka – dva projektory**

„Připadá mi, že mívám brutální, iracionální pocity zamilovanosti, naprosto neovladatelná euforie, koncentrace na jednoho člověka, trvá to pár dnů a je to jako... extáze, kterou jsem nikdy neměla, ale asi tak bych to k tomu přirovnala. Takový pocit, klasický, jarní, takový pocit, který tě úplně naplní, že asi vlastně ani nepotřebuješ jíst, protože jídlem bys třeba zamazal tu chuť, kterou si představuješ, že ten vzduch všude kolem má.“

KONCEPT a REŽIE: Veronika Dombrovská, **SCÉNOGRAFIE, VIDEO:** Mattěj Frank. **HRAJE:** Anna Zelinková.

18:30 Malý sál – Janka Micenková: NEKROgames

Cynická tragikomédie o lidské samotě a sebedestruktivité, které člověka mohou pohltit a zničit pokud se těmto problémům nedokáže z různých důvodů postavit. Jestli člověk příliš dlouho žije a JE proti své přirozenosti, je zacyklený v jistém status quo a nedokáže nebo nemá sílu změnit to k vyrovnanějšímu postoji, tak se postupně může dostávat do hraničních psychických i fyzických problémů.

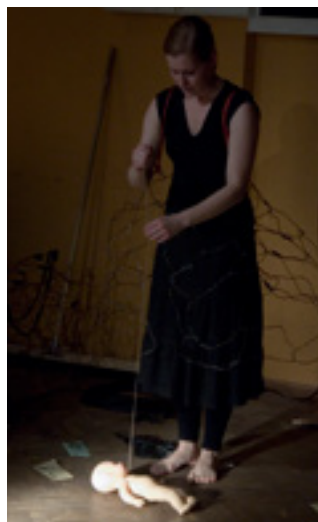
SCÉNÁŘ a REŽIE: Janka Micenková, **DRAMATURGIE:** Veronika Musilová a Milan Rezáč, **SCÉNOGRAFIE:** Petra Lebdušková, **KOSTÝMY:** Markéta Šafáriková, **CHOREOGRAFIE:** Petra Pellarová, **LIGHTING DESIGN:** Reiner Nagel. **HRAJÍ:** Martina Balážová, Pavla Drtinová / Te-reza Virtová, Pavel Kryl, Ondřej Lemon, Rostislav Trtík.

Janka Micenková: NEKROgames

20:00 Velký sál – Divadlo Gasparego – M. B. Koltés: Boj černocho se psami

Divadelně sugestivní příběh o latentním strachu z jinakosti, který plodí nenávisť, představí slovenský host. Inscenace získala na festivalu Scénická žatva Cenu za Tvorivý čin roku 2012.

Eva Tálská: Hladový ples

REŽIE, SCÉNA a VÝBĚR HUDBY: Ján Mikuš, **PŘEKLAD:** Michaela Jurrovská, úprava a **DRAMATURGIE:** Jana Mikuš Hanzelová, **KOSTÝMY:** Dorota Hajková. **HRAJÍ:** Stanislav Štofčík, Lubomír Raší, Mario Kermiet, Helena Hajková / Zuzana Rohoňová, Ludmila Klimková, Peter Danko.

21:30 Open Air performance před Veletržním palácem – NOT.FOR___: FUNKČNÍ-DYSFUNKČNÍ

Jak poznáte, že něco funguje? Jak poznáte, že něco nefunguje? Co děláte, když něco nefunguje? Opravíte to? Nahradíte to? Nebo na to jen zapomenete? Co děláte, když něco funguje perfektně? Opravíte to? Nahradíte to? Zničíte to? Nebo na to jen zapomenete?

KONCEPT: Antonín Brinda a Fortuna Hernandez Diaz.

Vytvořeno speciálně pro festival

22:00 Velký sál – Koncert – Nèro Scartch

Projekt stejnojmenného multiinstrumentalisty. Tvorba nemá žánrové hranice, pohybuje se někde v rozmezí tvrdé elektronické hudby s metalovými kytarami, přes ambient až k industriálu.

Vystoupení probíhají s živou kapelou, kterou tvoří Jan Drábek, Jared Ennock a Jan Matějka.

NEDĚLE 6. 10.

Studio Hrdinů

DEN NEXT-TO-DEATH

17:00 Velký sál – Bílé divadlo – Jan Číhal a Vladimír Machek:**Sidonie Nádherná Pražská premiéra**

Ve světě, kde je individuální prožitěk vším, obrací se pozornost k ženě a ženství. Žena je více svázaná s přírodou, a tím větší blízkost k prvopočátku – v jejím lůně přece vzniká život. Žena zdá se být předurčena k tomu, aby muži ukazovala nové cesty a skýtala mu oporu v nejistém světě – její ruce je svěřeno vést muže tam, kde ho chce mít Bůh...

REŽIE: Jan Číhal a kol., **SCÉNÁŘ:** Jan Číhal, Vladimír Machek, **HUDBA:** Jana Sglundová, No Balls Ensemble, Pavel Helebrand. **HRAJÍ:** Šárka Nebojsová, Jana Sglundová, Eva Cyprichová, Jan Číhal, Petr a Luděk Jičínský, Rosta Holman, Jakub Číhal, Jiří Sekáč, Polda Kristin, Valter Kotterba.

18:30 Malý sál – Eva Tálská: Hladový ples Pražská premiéra

Inscenace se dotýká uzurpace směřující k likvidaci českého a slovenského národa, jeví se jako menší či větší koncentrák bez oplacení, ale žijící ve zvláštní tabuizované izolovanosti uprostřed společnosti.

Scénář je vytvořen z cyklu Potopa Františka Halase včetně vybraných Náčrtů a Záznamů. Dále do skladby scénáře patří Modlitba stará – stará, Modlitba za vodu, Krajina s kyvadly a několik čtyřverší ze sbírky Naděje s bukovými křídly – vše od Jana Skácela. Scénář doplňuje báseň Píseň Josefa Čapka a báseň Tvé srdce Agáto... Charlese Baudelaira. Potápějící dům je inspirován snem Tomáše Janybky, Časový proud vychází ze snu Viktora Černického.

REŽIE a SCÉNOGRAFIE: Eva Tálská, **HUDBA:** skladby Petera Grahama, **POHYBOVÁ PŘÍPRAVA A BAROKNÍ TANCE:** Sandra Donáci, **VÝROBA:** Antonín Maloň, výtvarná konzultace: Sylva Hanáková. **HRAJÍ:** Monika Matoušková, Táňa Janevová, Veronika Troppová, Růžena Dvořáková, Tomáš Janybka, Viktor Černický, Filip Teller.

20:00 Foyer – Poslední debata z cyklu Možnosti alternativy
Na pranýři bude tentokrát Vladimír Hulec.

21:00 Malý sál – AVA'n'GARDE: Akce K Premiéra
Multimediální scénická montáž připomínající pozapomenutou kapitolu historie, kdy českoslovenští vojáci pomáhali dohlížet spolu s Poláky, Švýcary a Švédy na dodržování příměří po korejské válce. Autentické vzpomínky členů Dozorčí komise neutrálních států z let 1953–1956 spojené zakomponované do zvukové ambientní koláže spojující elektronickou hudbu s akustickými nástroji a s terénními nahrávkami z Koreje doplňují filmy pořízené samotnými účastníky.

NÁMĚT, SCÉNÁŘ a REŽIE: Alex Švamberg, video: Sonja Jurčáková. **HUDBA:** Jana Kneschke – *elektrické housle*, Hamply, Alexandra Nikličková – akordeon, klávesy, xylofon, Vladimír Štastka – baskytara, Alex Švamberg – elektronika, sampley, syntezátory, perkuse, hlas, Andrea Švambergová – hlas.

22:30 Velký sál – Koncert DekadentFabrik
Duchovně se hudba DekadentFabrik vrací k divokému a trochu psychedelickému jazzu starých zakouřených klubů. Jejich živé koncerty bývají často přirovnávány k prožitku po požití tvrdých drog, ale bez následných abstinčních příznaků.

VIDEOPROJEKCE: Ondřej Tuček. **HUDBA:** David Cajthaml – *el. kytara, sampler*, autor hudebních podkladů, Dj Satan (Otto M. Urban) – *sampler*, Mikoláš Chadima – *saxofony*, Ivan Bierhanzl – *el. kontrabas a baskytara*.

ČTVRTEK 10. 10.
NoD/Roxy

20:00 Spitfire Company & Sivan Eldar: Antiwords
Ovlivněno dílem Václava Havla především jeho hrou Audience a jejím legendárním zpracováním režiséra Menzela, který do role sládky obsadil Landovského, jenž během hraní vypil přibližně devět osmistupňových piv. Podaří se Miřence Čechové a Jindřišce Křivánkové překonat tento výkon? Podaří se jim dosáhnout hraničního stavu, který odkazuje na havlovský motiv odcizení a hrabalovskou poetiku samoty. V hlavní roli spolu s aktérkami inscenace i velké hlavy od sochařky Pauliny Skavové a hudba Sivan Eldar speciálně složená pro tuto událost.

KONCEPT: Miřenka Čechová, Petr Boháč **REŽIE:** Petr Boháč, **HUDBA:** Sivan Eldar **LIGHT DESIGN:** Martin Špetlík, Robert Janč **MASKY:** Paulina Skavova.

Spitfire Company & Sivan Eldar: Antiwords

Festival pořádá o. s. Příští vlna a HAPPY END Production za podpory Ministerstva kultury ČR a Hlavního města Prahy.

Ředitel festivalu → MgA Jakub Matějka / **Kurátoři festivalu** → Lenka Dombrovská a Vladimír Hulec / **Šéfredaktorka Tsunami** → Lenka Dombrovská / **Grafika festivalových materiálů** → Studio Designiq / **Produkce** → Kryštof Míšek, Jan Chudomel / **PR** → Helena Nobile

MÍSTA KONÁNÍ:

Praha → **Alfred ve dvoře** – Františka Křížka 36, Praha 7 / **Divadlo Kámen** – Nekvasilova 2, Praha 8 / **Rock Café** – Národní 20, Praha 1 / **Roxy/NoD** – Dlouhá 33, Praha 1 / **Studio Hrdinů (Veletřní palác)** – Dukelských hrdinů 47, Praha 7 / **Studio Paměť** – Soukenická 29, Praha 1 / **Trafo Galerie – Puppenkliník** – Kurta Konráda 1, Praha 9
Pardubice → **Automatické mlýny Josefa Gočára** – Mezi mosty 436, Pardubice

CENY VSTUPENEK:
100–250 Kč

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:
smsticket.cz a ticketportal.cz

INFORMACE:
www.nextwave.cz, info@nextwave.cz

CENY PERMANENTEK:
250–960 Kč

DĚKUJEME

kulturissimo.cz

kult.

TANEČNÍ ZÓNA

i-divadlo.cz

GOOUT
KULTURNÍ AKCE JASNĚ A PŘEHLEDNĚ

CityBee

PRÁŽSKÁ SCÉNA

divadlo.cz

